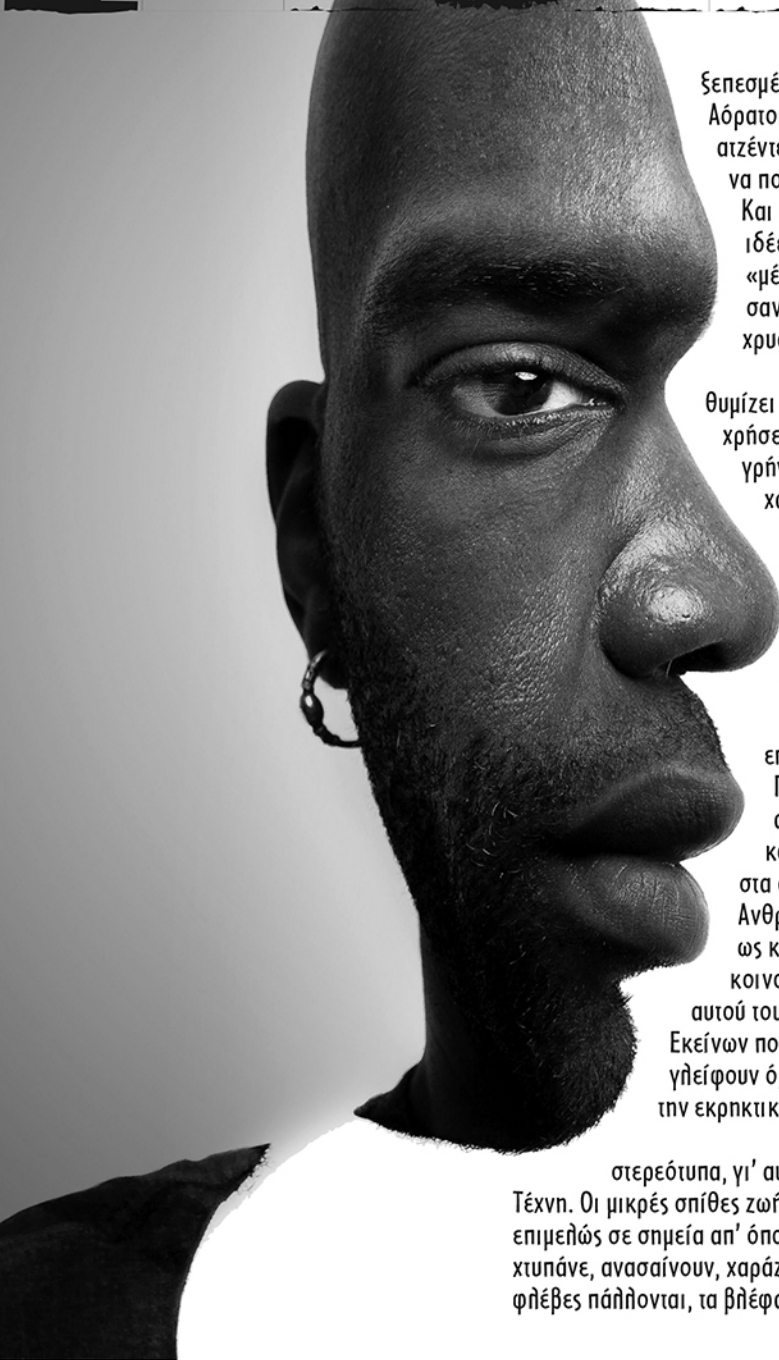

Μάρτιος 2017

αόρατη πόλη

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης

Τι μπορεί να γυρεύει κανείς στη σημερινή αδιάφορη, ξεπεσμένη καθημερινότητα; Ποια ψυχή μπορεί να νιώσει ζωντανή; Αόρατοι απ' το μεγάλο πανοπτικό, τ' όνομά μας δεν καταγράφεται στις ατζέντες των λογικών. Είμαστε επικίνδυνοι, γιατί έχουμε την ικανότητα να πολλαπλασιάζουμε τον κίνδυνο. Είμαστε υποκινητές καταστάσεων. Και στάσεων, αν βρεθούν οι στασιαστές. Σπέρνοντας επικίνδυνες ιδέες. Έχουμε μελετήσει τον εγκέφαλο του «κοινού νου», του «μέσου ανθρώπου» που κατασκευάζει και χρησιμοποιεί η εξουσία σαν μονάδα μέτρησης. Που στόχο του έχει την ισοβιότητα του χρυσοῦ κλοουβιού και την ασφάλεια του υπάκουου νεροκουβαλητή.

Δεν μας αρέσει ο μέσος αυτός χαρακτήρας γιατί θυμίζει το μηδέν, το μη ον, με όλες τις ιδιότητες και τις συστημικές χρήσεις που του φοράει η ισχύς. Δε νιώθει άλλη γεύση απ' αυτή του γρήγορου φαγητού. Δε νιώθει άλλη αφή απ' αυτή του χαρτονομίσματος. Μας θυμίζει τον μίζερο γελωποιοῦ των παλιών βασιλιάδων που διασκέδαζε με ανδίες τους άλλους για να γλιτώσει τη ζωή του. Λάθος ανέκδοτο, κεφάλι τέλος. Έτσι κι ο σημερινός μακάριος κάτοικος των νεκροπόλεων. Αρνείται να δεχτεί τη μοίρα του, την κοινή μας επικεφαλίδα, και νομίζει ότι ζει, όμοια διακοσμητικός πλάι στο φυτό της πλούσιας βεράντας του ή καθισμένος στο μπαρ ενός αχυρομάγαζου.

Μας αρέσουν εκείνοι που ξεφεύγουν απ' την επιβεβλημένη μετριότητα, είτε προς τα πάνω είτε προς τα κάτω. Προς οποιαδήποτε κατεύθυνση έξω από την άγρια απάθεια, που αποκλείει κάθε έννοια δημιουργίας. Οι δημιουργοί αυτού του κόσμου, οι τρελοί κι ονειροπόλοι, οι στασιαστές, είναι μετρημένοι στα δάχτυλα. Αλλά είναι πραγματικά ογκώδεις. Έχουν ανάστημα Ανθρώπου. Μας αρέσουν. Αγώνιουν για τον εαυτό τους, δημιουργούν ως κοινωνικά όντα, επαναστατούν για την αδικία. Ξέρουν ότι οι κοινοτυπίες τους αντιπαθούν - ή μήπως τους φθονούν; Όμως το αύριο αυτού του βαρεμένου πλανήτη στηρίζεται στις πλάτες των δημιουργών. Εκείνων που χαράζουν με το λόγο και την πράξη τους κι όχι εκείνων που γλείφουν ό,τι βγαίνει απ' τη χαραγματιά, παλεύοντας μάταια να περιορίσουν την εκρηκτική ροή του κόσμου.

Αυτές οι πόλεις γύρω μας, είναι γεμάτες από ξέψυχα στερεότυπα, γι' αυτό κι οι ίδιες πεθαίνουν, παίρνοντας μαζί τους τον λόγο και την Τέχνη. Οι μικρές σίθες ζωής, οι εραστές του δρόμου, της νύχτας και του έρωτα, κρύβονται επιμελώς σε σημεία απ' όπου δύσκολα φαίνονται και την κατάλληλη στιγμή ανάβουν, χτυπάνε, ανασαίνουν, χαράζουν, ζουν. Τότε η καρδιά της πόλης ξαναπαίρνει μπροστά, οι φλέβες πάλλονται, τα βλέφαρα ανοίγουν και ξαναβλέπουν το Φως. Εκείνο το Φως που

ξεσκεπάζει τις αδικίες των μέτριων και τις κτηνωδίες της εξουσίας τους. Εκείνων που μετράνε το νερό και τον ουρανό, που μπολιάζουν τους κήπους της ισχύος και του καθήκοντος, πλάθοντας ανόητα κουκούλια δήθεν πολιτισμού από τρόμο, προσδοκώντας επέλαση και έλεγχο.

Όποιος καταλαβαίνει αυτά που λέμε ας έρθει μαζί μας στο μεγάλο γλέντι. Η κορύφωσή του είναι κάθε στιγμή. Κάθε αναθεματισμένη στιγμή που θα γκρεμίσει όλα όσα ξέρουμε ως αποδοχές. Τίποτα δεν θα αλλιάξει αν δεν τοημήσουμε να αλλιάξουμε. Όσοι νιώθουν την κάθε στιγμή τους σα γιορτή, θα στήσουν κάθε νύχτα σαν να' ναι η τελευταία. Κάθε νύχτα σαν να μην ξημερώσει ξανά. Οι άηλοι, οι εραστές της οθόνης, ας κάνουν ότι νομίζουν. Αρκεί να μη μας ενοχλήσουν γιατί δεν ανήκουμε στη φάρα τους. Μεγαλώσαμε κάπως αλλιώς, πιο έτσι, πιο δεν ξέρω πώς, πιο κατά κει. Ζούμε αλλιώς. Είναι αυτή η περίεργη διαφορετικότητα που δίνει γλύκα στην ανάσα μας. Που μας κάνει να φτύνουμε ό,τι δε μας αρέσει ή να πονάμε με ό,τι αληθινά πονάει.

Είμαστε εκείνοι που δεν αναγκάζουν κανέναν να κάνει το σταυρό του για να συγχωρεθεί από τα αίτια ώστε να μπορεί ελεύθερα να τα διαπράξει εκ νέου. Είμαστε οι ελεύθεροι σκοπευτές του έρωτα που δίνουν ρόλο και στον σκύλο και στην σαύρα. Είμαστε οι Ινδιάνοι κι οι Αφρικανοί την ίδια στιγμή. Είμαστε οι μανιακοί του ταξιδιού αλλά κι οι εραστές της ρομαντικής απραξίας. Απλές κουράδες είμαστε, που θα χαθούν όταν τραβηχτεί το καζανάκι της ζωής. Ελάτε να αναρχίσουμε το ακατόρθωτο ανέβασμα στο άγιο όρος της ελευθερίας. Χωρίς παπάδες κι αφεντάδες. Ελάτε να σκίσουμε τα δίχτυα της απάθειας. Να κάνουμε κατάληψη στο θρόνο του διαβόλου διώχνοντάς τον μια για πάντα.

Γληντήστε τώρα γιατί αύριο μπορεί να μην υπάρχει χώμα για να πατηθεί. Κι αν υπάρχει θα είναι γεμάτο πτώματα... **Όχι, δεν είμαστε "κάποιοι". Είμαστε οι πάνω απ' όλα ελεύθεροι.**

Βέροια , Γη, Γαλαξίας

Οι κυβερνήσεις...

Ανήκουν
σε εταιρίες,
ελέγχονται από
ψυχοπαθείς, ψεύδονται,
για μια φανταστική
οικονομία βασισμένη στο
χρέος, τροφοδοτούνται από
πολέμους, καταστρέφουν
οικοσυστήματα, δηλητηριάζουν
την τροφή και το νερό,
μειώνουν την εκπαίδευση,
αυξάνουν τις φυλακές,
χειραγωγούν τα μέσα
ενημέρωσης, κατάσχουν σπίτια,
απογορεύουν την χρήση
ελεύθερης ενέργειας,
μας κάνουν
να παλεύουμε,
πεινασμένοι,

ντροπιασμένοι,
σκοτώνοντας τον
κόσμο
κι όμως συνεχίζεις να
παραμένεις σιωπηλός,
ακολουθώντας μια παθολογική
κουλτούρα,
να πληρώνεις φόρους, να
ψηφίζεις
και να εμπιστεύεσαι την
κυβέρνηση;
Τα όρια των τυράννων
καθορίζονται από τις αντοχές
εκείνων τους οποίους
καταπιέζουν.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ

ΤΩΝ

ΗΔΟΝΩΝ

...ΑΝ Ο ΕΡΩΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΥΦΛΟΣ, ο λόγος είναι ότι δεν βλέπει τίποτα με τα μάτια της εξουσίας. Μην ελπίζετε να κρίνει και να κυβερνήσει, γιατί αγνοεί την ανταλλακτική σχέση. Αρκείται στον εαυτό του. Όντας το κέρας της Αμάθειας της σεξουαλικότητας, εκφράζει καλύτερα απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο του ευνουχισμού τη θέληση για ζωή και την υπέροχη αγριάδα της.

ΑΝ, ΠΑΝΤΩΣ, ΟΙ ΕΡΑΣΤΕΣ ΠΟΥ ΧΤΕΣ ΛΑΤΡΕΥΟΝΤΑΝ, χωρίζουν ξαφνικά μέσα στο μίσος και στην περιφρόνηση, η αιτία δεν βρίσκεται σε κάποιον αναλλοίωτο νόμο της παρακμής, σε κάποια αδυσώπητη μοίρα της κούρασης. Προέρχεται από τη μέγγελη των ανταλλαγών, που μαραφίνει τα πάθη, σβήνει τις φλόγες της καρδιάς,

πνίγει τις παρορμήσεις.

ΑΝΤΙ ΝΑ ΜΕΙΝΟΥΝ ΑΠΛΗΣΤΟΙ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΝΤΑ μέχρι την εσχατιά του κορεσμού, να που οι εραστές επικαλούνται το καθήκον, απαιτούν αποδείξεις, αναζητούν μια παραγωγικότητα της στοργής.

Επιβάλλονται νόρμες συνοδευόμενες από την απαίτηση της αυστηρής τήρησής τους, δεν γίνεται πια ανεκτή η απερίσκεπη λήθη, η αβεξιστία, το ανάρμοστο, η φαντασιοκοπία, τα πάντα αποτελούν αφορμή επιπλήξεων και κυρώσεων. Επειδή τους λείπει η θέληση να δημιουργήσουν την αλληλαγία όπου θα ξαναβρεθούν, δανείζονται τα δεκανίκια της κοινωνίας που τους ακρωτηριάζει από τη γενναιοδωρφα τους.

Η ΨΥΧΡΗ ΛΟΓΙΚΗ ΑΠΟΔΙΩΧΝΕΙ ΤΗΝ ΤΡΕΛΑ της αφθονίας και έρχεται

να κάνει απολογισμό των πραγμάτων. Έφτασαν οι ύπουλοι καιροί του να ζητάς και να δίνεις λογαριασμό, των υποχρεώσεων που πληρώνουν εντόκως τα αναγνωριζόμενα δικαιώματα, των φιλιών έναντι φιλιών που προαναγγέλλουν το “μία σου και μία μου” του απειλημένου γοήτρου.

ΜΕ ΤΟ ΝΑ ΙΔΙΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ Ο ΕΝΑΣ ΤΟΝ ΑΛΛΟ, με το να μετράνε την αμοιβαία στοργή, ο καθένας καταλήγει να πειστεί ότι τα προτερήματα του αλλού ήταν προϊόν της φαντασίας, ότι η γενναιοδωρία δεν ανταμείβεται όπως πρέπει κι ότι η έλξη δεν ήταν καθόλου δικαιολογημένη.

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΕΤΑΙ ότι εκχωρήθηκε σε αφερέγγυο οφειλέτη, οι απογοητεύσεις συντάσσουν ένα πιστοποιητικό χρεωκοπίας, το πάθος καταλήγει στη μικροπρέπεια, η στοργή στο παζάρεμα, η φιλία στη συκοφάντηση...

ΠΩΣ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ Σ' ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ όπου τα πάντα πληρώνονται; Τις λίγες απολαύσεις που σας απέμειναν να προσφέρετε στους άλλους και στον εαυτό σας, έχετε βαρθεί να τις ανταλλάξετε, να τις λογαριάσετε, να τις ζυγίσετε, να ορίσετε ισοτιμίες.

ΤΟ ΝΑ ΠΙΝΟΥΜΕ ΜΕ ΑΚΟΡΕΣΤΗ ΔΙΨΑ από το ποτήρι της ζωής είναι η καλύτερη εγγύηση ότι δεν θα στερέψει ποτέ. Αυτό το ξέρουν τα παιδιά, που παίρνουν τα πάντα για να τα προσφέρουν στην τύχη. Η αισθησιακή αφθονία ζωογονεί τις τοπιογραφίες τους πριν η οικονομική επιταγή αρχίσει την αντίστροφη μέτρηση του βιώματος. Πριν μάθουν την ανταποδοτικότητα, πριν μνηθούν στο να αξίζουν ένα δώρο, να απαιτούν τα οφειλόμενα, να ανταμείβουν για ένα κέρδος, να τιμωρούν για μια υποτίμηση, να ευχαριστούν εκείνους που τους αφαιρούν ένα προς ένα τα θέλγητρα μιας ύπαρξης δίχως αντίλλαγμα.

ΤΟ ΙΔΙΟ ΙΣΧΥΕΙ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΘΙΑΣΜΕΝΟΥΣ, αυτά τα παιδιά που ξανα-ανακαλύφθηκαν μέσα στον εαυτό τους. Οι ερασιές δίνουν τα πάντα και παίρνουν τα πάντα ανεπιφύλακτα. Σαν να συναγωνίζονται ποιος θα προσφέρει τα περισσότερα, δίχως να ζητά τίποτα σε ανταπόδοση. Κι αυτό δεν παύει να δίνει περισσότερη δύναμη στον έρωτα, που αντιηεί νέες απολαύσεις ακόμα κι από τις ατονίες του και τις εξαντλήσεις του.

του Ραούλ Βανεγκέμ

ΑΝ Η ΣΥΓΚΥΡΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΩΝ μου προσφέρει τον έρωτά σου και σου προσφέρει τον δικό μου, μην υποβιβάζεις την αρμονία των επιθυμιών μας σε ανταλλαγή... [Πρέπει να ζητώ ανταπόδοση] για να αγαπήσω; Τόσο λίγο αγαπώ τον εαυτό μου; Όποιος δεν είναι γεμάτος από τις δικές του επιθυμίες δεν μπορεί να δώσει τίποτα. Όποιος βαδίζει στον δρόμο του δούναει και ηλαβείν, προχωρά σιγά σιγά προς την ανία, την κούραση και τον θάνατο... ΟΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΑΦΟΥΓΚΡΑΖΕΤΑΙ ΠΡΟΣΕΚΤΙΚΑ ΤΗΝ ΑΠΟΛΑΥΣΗ, αγνοεί πατρίδες και σύνορα, αφέντες και δούλους, κέρδος και ζημία. Η σεξουαλική πληθώρα είναι αυτάρκης, έχει στον χώρο της και στον χρόνο της αρκετή τόλημη για να συντρίψει ό,τι την εμποδίζει...

εμείς • 1 πρόσφυγες

Υπάρχουν δύο διαφορετικοί δρόμοι να αντιμετωπιστεί η πραγματικότητα: Ή να προσεγγιστεί με κάποιο μέσο προσωπικό ή να μας προσεγγίσει με κάποιο μέσο ισοπεδωτικό. Αυτή η μοναδική, αχαρτογράφητη, προσωπική στάση ζωής είναι και η προσδοκία μας.

Η κοινωνία που θα συμψηφιώνεται με το διαφορετικό αντί να το εξοστρακίζει, που θα το διακρίνει ως άλλη πτυχή της κι όχι ως εξόγκωμα και πληγή, είναι αυτή που θα μπορεί να αναπαράγει πολιτισμό κι όχι αναθήματα.

Οι δημιουργικοί που κρατάνε αναμμένη τη φλόγα της ποικιλότητας αντί της ανίας, της αναστάτωσης απέναντι στην τελειότητα, της δράσης αντί της αποχαύνωσης, της περιέργειας απέναντι στην δογματική σιγουριά, είναι αυτοί που έχουν αναλάβει την εξέλιξη της σκέψης και της πράξης. Πιο πρακτικά, την αρχή μιας κοινωνίας δικαιοσύνης.

Όλοι όσοι έχουν χαρακτηριστεί διαφορετικοί, είτε για το χρώμα του δέρματος, είτε των θρησκευτικών και πολιτικών πεποιθήσεων τους, είτε ακόμη και αυτών των σεξουαλικών προτιμήσεων τους, έχουν γευτεί το κόστος αυτής της επιλογής. Είναι οι πρώτοι μαχόμενοι της κοινωνικής ελευθερίας ξέροντας ότι ο αγώνας είναι καταρχήν προσωπικός.

Είναι οι "τρελοί πολεμιστές", μιας ζωής έντονης, διαφορετικής και ασυμβίβαστης που έχουν την πεποίθηση ότι υπάρχουν οι προσωπικοί παράδεισοι αν και αντικρίζουν όλο και πιο εξελιγμένες κοιλότητες.

«Οι μετακινήσεις πληθυσμών και οι χαμοί ανθρώπων είναι η «απαραίτητη» προϋπόθεση για να συνεχίζει να επιδιώκει αυτή η καταστροφική λογική της αδηφάγου ανάπτυξης, προϊόν βέβαια ιδεολογίας των ήλων. Το τέρας της αποκάθλιψης, που λέγεται τεχνοφασιστική ανάπτυξη, χρειάζεται να καταπίνει ανθρώπους για να συνεχίσει να κυριαρεί.»

Οι εξουσιαστές, στο όνομα της ηθικής τους που εξυπηρετεί την καταπίεση, μεταχειρίζονται ανθρώπους ως πληγές, στο όνομα του δικαίου τους σκοτώνουν, στο όνομα του σωφρονισμού τους φυλακίζουν, στο όνομα των φόβων τους εξοντώνουν, στο όνομα της δειλίας τους αγανακτούν και περιορίζουν και στο όνομα της ανεργίας τους περιθωριοποιούν.

Αν μη τι άλλο αυτός ο τόπος έχει μια μεγάλη ιστορία σε μετανάστες και μάλιστα σε πολύ χειρότερες εποχές ρατσισμού και

φτώχειας. Είναι τραγελαφικό τα παιδιά μεταναστών κάθε μορφής (ας μην ξεχνάμε τα Ξερωνήσια που πέθαιναν Μικρασιάτες και Πόντιοι ή την κατά κεφαλή πώληση εργατών στις τωρινές υπερδυνάμεις ή ακόμη τους νικητές της εθνικής αντίστασης που για ένα κομμάτι ψωμί χτίζανε τα σπίτια των κατακτητών τους) να μην ανέχονται κάποιους καινούργιους οικονομικούς ή πολιτικούς μετανάστες. Άλλωστε από αυτόν τον τόπο έχουν περάσει Γαλάτες, Βησιγόθοι, Καταλανοί, Φράγκοι, Ενετοί, Τούρκοι, Μικρασιάτες, Πόντιοι, Σλάβοι και Αρβανίτες. Όλοι με την δική τους ιδιομορφία και τη δική τους δυναμική. Η Ελλάδα είχε πάντα μια μεγάλη "αγκαλιά" στην οποία χωρούσαν πολλοί λαοί, με αποτέλεσμα να λειτουργήσουν όλοι μαζί.

Ποιος τόπος αλήθεια ανήκει σε μια φυλή και αυτή μπορεί να κατέχει τα διαπιστευτήρια της πλῆθον "καθάριας"; Από που κερδίζει το δικαίωμα της ιδιοκτησίας του τόπου μια φυλή; Ή μήπως συμφωνείτε ότι το φεγγάρι ανήκει στους Αμερικανούς αφού αυτοί μπόρεσαν πρώτοι ένα παλουκάκι πάνω του; Ποια φυλή δεν χρησιμοποιεί την πληθυσμιακή της δύναμη ή ακόμη και την επιρροή της στα κέντρα εξουσίας για να εκμειαλλευτεί τους επόμενους συγκατοίκους της;

Το μικρόβιο της εξουσίας είναι μεταναστευτικό και αναπαράγεται από τους ηγεμόνες μέχρι και τον τελευταίο μοιραίο που δεν έχει ούτε μια μοίρα να πιστέψει. Από τους καταφροννημένους μέχρις ότου να υπάρξει κάποιος πιο καταφροννημένος. Η

ματαιοδοξία της εκάστοτε φυλής εξαργυρώνεται στο να την υπηρετεί ως κατώτερη η εκάστοτε μειονότητα.

Είναι απίστευτο πόσο βαθιά μέσα στον καθένα βρίσκεται αυτό το δηλητήριο ότι "αυτοί φταίνε για τη δυστυχία μας" είτε ότι "θα μας κλέψουν την ευτυχία μας". Στην πρώτη ευκαιρία ή ακόμη κι ύστερα από μια τραγωδία το συναίσθημα της αντιπάθειας γενικεύεται και το κοινωνικό φρόνημα παραδίδει σε κάποια εξουσία το δικαίωμα να εκσφενδονίσει τα πυρά της. Απαραίτητη και η όλη φιλολογία περί

το δικαίωμα να καταδιώκεται ή ακόμη και να δυσφημείται άηλπος ανθρώπους; Ή μήπως ξεχάσατε το πόσο δύσκολη ήταν η ενσωμάτωση στους καινούργιους τόπους, που ακόμη και τώρα υφίσταται ο ρατσισμός, αν δεν είσαι αγγλοσαξονικής καταγωγής; Ή μήπως νομίζετε ότι αν γίνει βιολογική (DNA) εξέταση, οι διάφοροι «Περίανδροι» θα έχουν 12 γενεές προγόνους στο Κορακοχώρι Κορινθίας.

Για πολλούς επιστημονικούς κύκλους ο ρατσισμός θεωρείται μείζον ψυχιατρικό ζήτημα και θεωρείται υπαρκτή ασθένεια. Όπου ο

Γερμανία του 20ου αιώνα, χρησιμοποίησαν αυτή την εθνική δίψα για τις επεκτατικές τους βλέψεις. Το ίδιο έκανε ο ρωσικός, ο τουρκικός ή ο ελληνικός ιμπεριαλισμός. Το έθνος έχει αδρανοποιηθεί σε όσες χώρες έχουν θεσμικά τελειοποιηθεί το κράτος τους κι αυτό με τη σειρά του έδωσε τη σκυτάλη στους οργανισμούς οι οποίοι δεν είναι έθνος, δεν είναι κράτος. Οι ηλεκτρονικοί πόλεμοι που δεν χρειάζονται ιδιαίτερους στρατιώτες παρά μόνο εξειδικευμένους επαγγελματίες, όπως και η μηχανοποιημένη ηλεκτρονική παραγωγή που δεν απαιτεί ανθρώπινα χέρια φανερώνουν ότι τον θεσμό «έθνος» τον χρησιμοποιούν όσοι δεν έχουν τα μέσα. Δεν υπήρχαν έθνη παρά μόνον όσο χρειαζόταν να υπερασπιστούν οι άνθρωποι τα συμφέροντα των αφεντάδων τους.

Μετανάστες οικονομικοί ή πολιτικοί, θα υπάρχουν πάντα, όσο ακόμη κάποιοι μετρούν τους ανθρώπους τους σαν περιουσιακό στοιχείο.

Πιστεύοντας στο Διεθνισμό αλλήλ' όχι στη ταύτιση κοιλιτούρας, ιδεών και γενικότερης χειραφέτησης της κάθε προσωπικότητας υπενθυμίζουμε: «ΜΗ ΣΚΟΤΩΝΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥΣ» ξεκινώντας από τον εαυτό μας.

Ακολουθεί κατάλογος από εγκλήματα που έπραξαν οι δικωτικές αρχές προστασίας της ασυδοσίας και του ρατσισμού. Ο κατάλογος δεν είναι ενημερωμένος κυρίως από δολοφονίες μεταναστών που έγιναν στα σύνορα, αλλά τα συμπεράσματα είναι εύλογα. Βασική παράμετρος είναι ότι δεν έχει τιμωρηθεί κανένας για όλους αυτούς τους θανάτους. Αυτή είναι η δημοκρατία τους, αυτή και η ντροπή τους.

-20/1/1996, σε «σκούπα» στη Σκάλα Ωρωπού, ο αστυνομός Διονύσης Καρακαϊδός σκοτώνει αλβανό μετανάστη.

-Φεβρουάριος 1996, θάνατος άγνωστης μετανάστρις από σφαίρα αστυνομικού.

-13/6/1996, ο αγροφύλακας Αθανάσιος Μάτος

“εγκληματικότητα” που σχεδιασμένα κατευθύνεται από τα Μέσα Μαζικής Εκπαίδευσης, τα οποία χειραγωγούν και διαμορφώνουν την απαιτούμενη συναίνεση.

Πόσες φορές γίνονται εκτεταμένα ρεπορτάζ σε Ελληνικές ιθαγένειες εγκλήματα; Κανείς δεν μιλά για το κυρίως ΕΓΚΛΗΜΑ, την εξουσία του ανθρώπου πάνω στον άνθρωπο, απ’ όπου και πηγάζουν όλα τα εγκλήματα.

Αναρωτηθήκατε ποτέ, γιατί πρέπει να γίνεστε ρασιιστές για να εξηγήσετε τη δυστυχία σας; Το ότι πλέον νοικιάζετε τις τρώγλες που άλλοτε νοικιάζανε οι συγγενείς σας, σας δίνει

ρατσισμός οργανώνεται μέσα σε ιδεολογικές βάσεις εκφράστηκε ή εκφράζεται με εντελώς αδιέξοδες πράξεις και η ηγεσία του φανερώνει ψυχιατρικά προβλήματα. Ουσιαστικά ο ρατσισμός επιβεβαιώνει το δικαίωμα ενός λαού να εκμεταλλεύεται έναν άλλο. Αυτή η κοινωνική ανάγκη να εξωτερικεύσεις την δυστυχία στον πιο αδύναμο ή ακόμη και στον πιο απροσάρμοστο είναι η καλύτερη ανακούφιση της εξουσίας.

Τα κράτη που δεν έχουν βρει την εθνική τους ταυτότητα είναι αυτά που έχουν τα μεγαλύτερα ρασιιστικά κινήματα. Κράτη όπως η

δολοφονεί τον 20χρονο Φανιή Ναμπούζι, για δύο καρπούζια...

-Οκτώβριος 1996, στη Λιβαδειά, αστυνομικός πυροβολεί στο ψαχνό 20 αλβανούς τραυματίζοντας 7, από τους οποίους ο ένας θα υποκύψει αργότερα στα τραύματά του.

-10/11/1996, ο αστυνόμος της τροχαίας Δημήτρης Τρίμης σε μπλόκο έξω από τη Λιβαδειά σκοτώνει τον τσιγγάνο μικροπωλητή Τάσο Μουράτη που βρισκόταν ακινητοποιημένος στο έδαφος.

-8/2/1997, ο 19χρονος Εριόν χάνει τη ζωή του όταν «εξοστρακίστηκε» η σφαίρα από το όπλο του Μιητιάδη Ανδρέοπούλου, των μεταβατικών αποσπασμάτων της αστυνομίας.

-15/4/1997, ο αστυνόμος Στέργιος Ταγάρας δολοφονεί δύο αλβανούς στην Καστοριά.

-10/10/1997, 30χρονος αλβανός δολοφονείται από τον αστυνόμο Γ. Σπανίδη στη Θεσ/νίκη.

-17/12/1997, ο 26χρονος κρατούμενος Μπεσνίκ Μπρεγκόκι δολοφονείται από φρουρό ενώ αποπειράται να αποδράσει από τις φυλακές Διαβατών.

-18/3/1998, ο 29χρονος αγρότης Ιωάννης Κεχαϊτής δολοφονείται στην Καστοριά «κατά λάθος» από μεθοριακή περίπολο της ΕΛ.ΑΣ.

-2/4/1998, νεκρός από σφαίρες αστυνομικού στη Θεσσαλονίκη ο 29χρονος τσιγγάνος Άγγελος Τζελάη.

-5/6/1998, ο 28χρονος Μπόκαρι Μπάχο πέφτει νεκρός από τα «εκφοβιστικά πυρά» μεθοριακής περιπόλου.

-15/6/1998, στα Μέγαρα δολοφονείται από αστυνομικούς νεαρός άντρας. Είναι ή ο Ραμαντάνι ή ο Μοχάρεμ Γιέντσι από την Αλβανία.

-Αύγουστος 1998, στην Τρίπολη αστυφύλακας που συνελήφθη για ηθικότητα, κατηγορείται ότι σκότωσε και στη συνέχεια έθαψε το βορειοηπειρώτη συνεργό του.

-26/9/1998, νεκρός ο Σορίν Ματέι στο νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού.

«Σήμερα άκουσα από έναν πρόσφυγα τούτο: Έφευγαν από τη Σμύρνη. Όταν βγήκαν στη Χίο, μαγαζιά, σπία, πόρτες, παράθυρα, τα πάντα, έκλεισαν μονομιάς. Αυτός με τη γυναίκα του μέσα στο κοπάδι. Το μωρό, έξι μέρες να τραφεί, έκλαιγε, χαλούσε τον κόσμο. Η μάνα ζητά νερό. Από ένα σπλι τέλος πάντων αποκρίνονται: «Ένα φράγκο το ποτήρι». Και ο πατέρας που διηγείται: «Έφτυσα τότε μέσα στο στόμα του παιδιού για να το ξεδιψάσω». Γιώργος Σεφέρης

-Οκτώβριος 1998, πεθαίνει στα κρατητήρια του Μετσαλά ο πολωνός Σμπόμπεκ Μίσιτσι, καθώς η αστυνομία παρά τη ρητή εντολή της γιατρού αρνήθηκε να τον μεταφέρει σε νοσοκομείο.

-23/10/1998, ο 17χρονος σέρβος μαθητής Μάρκο Μπουλάτοβιτς πυροβολείται στην καρδιά από τον αστυνόμο Βαντούρη γιατί θεωρήθηκε «ύποπτος για κλοπή».

-13/3/1999, στην Κοζάνη, ο αστυφύλακας Αθανάσιος Καναβάς σκοτώνει τον αλβανό Αρμπέν Βεζί.

-18/3/1999, στην Καστοριά, μεταβατικά αποσπάσματα της αστυνομίας δολοφονούν τον 20χρονο αλβανό Λάντι Πέπα.

-7/4/1999, αλβανίδα δολοφονείται από

μεθοριακή περίπολο της ΕΛ.ΑΣ. στα σύνορα με τη γιουγκοσλάβικη Μακεδονία.

-16/7/1999, ο αλβανός Αρμπέν Σούφα δολοφονείται από την αστυνομία στη Φλώρινα.

-16/1/2000, ο 24χρονος τσιγγάνος Θ.

Βασιλόπουλος δολοφονείται από αστυνομικό στον Ασπρόπυργο.

-19/1/2000, ο 20χρονος ρουμάνος Βασίλιε Ιόν δολοφονείται από αστυνομικούς στην πλατεία Βάθης.

-22/2/2000, ο ρουμάνος Νικολάι Γκορέα δολοφονείται από αστυνομικό στην Πετρούπολη.

-25/3/2000, ο 17χρονος Νίκος Λεωνίδης, πρόσφυγας από τη Γεωργία, δολοφονείται από τον ασφαλίτη Ατζατζίδη στη Θεσσαλονίκη.

-27/4/2000, ένας ανήλικος αλβανός κρατούμενος δολοφονείται από αστυνομικό, με μια σφαίρα στον τράχηλο, κατά τη διάρκεια εξέγερσης στις Φυλακές Αυλώνας.

-25/7/2000, 22χρονος μετανάστης δολοφονείται από αξιωματικό του στρατού στα ελληνοβουλγαρικά σύνορα.

-27/7/2000, αστυνομικοί του λιμενικού σκοτώνουν μετανάστη από την Τσεχία.

-14/6/2000, συνοριοφύλακες πυροβολούν και σκοτώνουν μετανάστη στον Έβρο.

-10/8/2000, 20χρονος αλβανός δολοφονείται από συνοριοφύλακες στην Ιεροπηγή Καστοριάς.

-13/2/2001, ο 47χρονος ρουμάνος Κωνσταντίν Κατούρ πεθαίνει στα κρατητήρια αστυνομικού τμήματος, παρά το βαρύ τραυματισμό του δεν μεταφέρεται σε νοσοκομείο.

-1/8/2001, ο τούρκος Ο. Πάζιη δολοφονείται από λιμενικούς στη θαλάσσια περιοχή της Κω.

-24/10/2001, ο αστυνομικός Γ. Τυλιανάκης δολοφονεί στο Ζεφύρι τον 21χρονο τσιγγάνο Μαρίνο Χριστόπουλο.

-21/11/2001, ο αστυφύλακας Γιάννης Ριζόπουλος δολοφονεί στην πλατεία Αμερικής τον 20χρονο Σέντακ Σελήνικου μετανάστη από την Αλβανία.

-1/12/2001, συνοριοφύλακες πυροβολούν εναντίον δύο νεαρών αλβανών σε παραμεθόριο χωριό της Θεσπρωτίας, ο ένας πέφτει νεκρός Συνεχίζεται...

REFUGEES WELCOME

NO ONE IS ILLEGAL

Τελικά οι ναζί της Χρυσής Αυγής το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν εγκαίρως γραφείων, τα οποία ήξεραν ότι θα παρέμεναν ανοιχτά, μόνο όση ώρα το κράτος πλήρωνε για την προστασία τους με 7 διμοιρίες ΜΑΤ.

Αυτό ακριβώς έγινε, το Σάββατο 14 Γενάρη στο κέντρο της Βέροιας, ο κόσμος που νοιάζεται για την ελευθερία δεν έδειξε καμία ανοχή στους εχθρούς της.

Αντιφασίστες/στριες και αναρχικοί/ες δώσανε μια μάχη από αυτές που αρμολίζουν ενάντια στον φασισμό με ή χωρίς στολή και την κέρδιαν.

Η "σιωπή" της κοινωνίας της Βέροιας, έκανε περισσότερη φασαρία από τις χειροβομβίδες κρότου λάμψης των μπάτσων.

Φαίνεται πως μεγάλο μέρος της κοινωνίας της πόλης δείχνει να μπορεί (;) να ανέχεται τα πάντα. Μάλιστα επικαλείται το πλαίσιο κάποιου σουρεαλιστικού δημοκρατικού κώδικα. Ίσως ακόμη να μην τέλειωσε η δικαιολογία της άγνοιας; Σίγουρα υπάρχει το βόλεμα, η λήθη, υπάρχει και ο φόβος. Όλες αυτές οι πξξεις - κλειδιά για κάθε λογής εξουσία. Η ζωή είναι γεμάτη δειπούς και θρασύδειλους, που χρειάζονται την κάλυψη της εξουσίας. Υπάρχει όμως και ο αγώνας για αξιοπρέπεια, υπάρχει και η αναζήτηση, η εξερεύνηση της ελευθερίας, η δικαιοσύνη, η ιστιμμία. Κι όσο υπάρχει ο κόσμος του αγώνα, τόσο θα είναι δυνατή η αντίδραση σε κάθε είδος φασισμού. Πόσο μάλλον να ανοίξουν γραφεία οι γνωστοί δολοφόνοι.

Κάθε προσπάθεια να οργανωθεί ο φασιστικός εμετός θα βρρίσκει μπροστά του αυτή την οργανωμένη αξιοπρέπεια των Ανήσυχων.

ΚαλήΝύχτα

Μ Ε Ρ Ε Σ

- 1/3/1921 - Εξέγερση της Κροστάνδης
- 8/3/1907 - Δολοφονία Μαρίνου Αντύπα
- 8/3/1857 - Εργάτριες στον τομέα της υφαντουργίας διαδηλώνουν ενάντια στις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας και χαμηλών μισθών στη Νέα Υόρκη. Η αστυνομία διαλύει βίαια το πλήθος.
- 6/3/1910 - Εξέγερση του Κιλελέρ. Η χωροφυλακή πυροβολεί εν ψυχρώ εξεγερμένους αγρότες που διεκδικούν γη.
- 7-10/3/1917 - Στην Πετρούπολη της Ρωσίας ξεσπά εξέγερση με ένοπλες συγκρούσεις ενάντια στο τσαρικό καθεστώς όταν χιλιάδες εργάτες ενώνονται με διαδηλωτές της Διεθνούς ημέρας της γυναίκας κάτω από το σύνθημα "κάτω η απολυταρχία", με αίτημα την ανατροπή του καθεστώτος, την λήξη του πολέμου και την κατάκτηση του ψωμιού.
- 10/3/2010 - Δολοφονία του αναρχικού Λάμπρου Φούντα.
- 20/3/2004 - Κατάληψη του εγκαταλειμμένου εργοστασί-ου της Υφανέτι στην Θεσσαλονίκη.
- 18/3/1871 - Η Παρισινή Κομμούνια ξεκινά. Η ελευθερία πραγματοποιείται.
- 15/3/1943 - Αναχωρούν από την Θεσσαλονίκη οι πρώτοι Έλληνες-Εβραίοι με προορισμό το στρατόπεδο εξόντωσης του Άουσβιτς.
- 18/3/1913 - Ο αναρχικός Αλέξανδρος Σχινάς πυροβολεί τον βασιλιά Γεώργιο Α' στη Θεσσαλονίκη. Ήταν μια καλή μέρα.
- Μάρτιος 2013 - Δημιουργείται το Ελευθεριακό Στέκι Βέροιας.
- 15/3/44 π.Χ - Η δολοφονία του Ιούλιου Καίσαρα, ήταν ακόμη μια καλή μέρα.
- 4/3/1912 - Οι σουφραζέτες πραγματοποιούν πορεία στους δρόμους του Λονδίνου και σπάνε κάθε παράθυρο που βρίσκουν στο δρόμο τους, επειδή η αγγλική κυβέρνηση δεν τους χορηγεί δικαίωμα ψήφου.
- 2/3/1991 - Καταγράφεται σε βίντεο ο άγιος ξυλοδαρμός του αφροαμερικανού Ρόννιέι Κινγκ από αστυνομικούς, στο Λος Άντζελες. Θα προκληθούν σοβαρές ταραχές από τη μαύρη κοινότητα της πόλης.
- 14/3/1826 - Απεργία κηρύσσουν οι εργαζόμενοι στο Τυπογραφείο της Διοίκησης, ζητώντας την καταβολή δεδουλευμένων, μεσοσύσης της Επανάστασης. Πρόκειται για την πρώτη νεοελληνική απεργιακή κινητοποίηση.

αόρατη πόλη

έντυπο δρόμου για τη διάδοση της εξέγερσης

